

Sygn. akt IV P 101/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	<i><u>SSR Agata Mularska-Karamon</u></i>
Protokolant:	<i>Beata Kosztowniak</i>

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Lubinie

na rozprawie sprawy

z powództwa J. R.

przeciwko Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w Likwidacji w L.

o zapłatę wynagrodzenia za pracę, ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy i odprawy emerytalnej

I. zasądza od strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w Likwidacji w L. na rzecz powoda J. R. kwotę 22.479,64 zł (dwadzieścia dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych 64/100), z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 4.595,90 zł od dnia 10.12.2012 r. do dnia 14.05.2013 r.,

- 4.595,90 zł od dnia 10.01.2013 r. do dnia 14.05.2013 r.,

- 4.595,90 zł od dnia 10.02.2013 r. do dnia 14.05.2013 r.

tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę,

- 2.181 zł od dnia 10.02.2013 r. do dnia 14.05.2013 r. tytułem ekwiwalentu za urlop,

- 6.510,94 zł od dnia 10.02.2013 r. do dnia 14.05.2013 r. tytułem odprawy emerytalnej,

II. wyrokowi co do kwoty 15.966 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Lubinie) kwotę 1.124 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód J. R. w pozwie skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w likwidacji w L. domagał się zasądzenia następujących kwot:

13.787,70 zł tytułem wynagrodzenia za pracę,

2.181 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,

6.510,94 zł tytułem odprawy emerytalnej

W uzasadnieniu wskazał, że od 2004 r. był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku nadsztygara. W dniu 31.01.2013r. uległ rozwiązaniu stosunek pracy po upływie okresu wypowiedzenia. Powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę, ekwiwalentu za urlop i odprawy emerytalnej.

Strona pozwana uznała powództwo o zapłatę wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Wniosła o oddalenie powództwa w zakresie zapłaty odprawy pieniężnej, podnosząc zarzut przedawnienia. Wskazała, że powód przeszedł na emeryturę w 2004r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. R. był zatrudniony u strony pozwanej od 1996r. do 2004r.. Stosunek pracy został zakończony w związku przejściem powoda na emeryturę. Wówczas strona pozwana nie wypłaciła powodowi odprawy emerytalnej z uwagi na brak środków finansowych. Powód zawarł ze stroną pozwaną kolejną umowę o pracę (przerwa w zatrudnieniu wyniosła 1 dzień) na tym samym co uprzednio stanowisku. Powód zawiesił częściowo wypłatę emerytury. Pracę świadczył do 31.01.2013r. Umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez zakład pracy z przyczyn niedotyczących pracownika. Po rozwiązaniu stosunku pracy powód pobiera emeryturę.

Dowód; - zeznania powoda, k. 15,

- świadectwo pracy, k. 4

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że strona pozwana uznała żądanie pozwu w zakresie zapłaty wynagrodzenia za pracę do kwoty netto oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Nie kwestionowała przy tym wysokości roszczeń dochodzonych pozwem.

Wniosła o oddalenie roszczeń o zapłatę odprawy emerytalnej z uwagi na przedawnienie roszczenia, nie kwestionując jednak jej wysokości oraz faktu, iż powód jest emerytem.

Sąd zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie w kwocie brutto 13.787,70 zł oraz ekwiwalent w kwocie 2.181 zł. Wraz z należnymi odsetkami zasądzonymi na podstawie art. 481kc. W tym miejscu wskazać należy, że roszczenia pracownicze – wynagrodzenie za pracę zasądzane jest przez Sąd w kwocie brutto. Powyższe jest uzasadnione stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 7.08.2001r.: „przy wypłacie wynagrodzenia za pracę pracodawca ma jako płatnik obowiązek potrącić (odliczyć) z wynagrodzenia za pracę zaliczkę na podatek dochodowy pracownika oraz składki na ubezpieczenie społeczne. Nie dokonuje tego jednak w wykonaniu obowiązków ze stosunku pracy. Podstawą tych czynności są szczególne stosunki prawne łączące pracodawcę jako płatnika z organami ubezpieczeń społecznych lub organami podatkowymi i na podstawie szczególnych przepisów, które nie kształtują treści stosunku pracy. Wynagrodzenie za pracę, jako niezbędny element stosunku pracy (art. 22 § 1 KP), jest pojęciem określonym przepisami prawa pracy. Z przepisów tych w sposób niewątpliwy wynika, że wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi, stanowiąc całość obejmującą także tę część, którą pracodawca może (ma obowiązek) potrącić (odliczyć). Nie można więc w ogóle konstruować takiej definicji wynagrodzenia za pracę, w której będzie się wyróżniać część wynagrodzenia za pracę należną pracownikowi (wynagrodzenie netto) i część, która pracownikowi nie przysługuje. Wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi w całości i takie wynagrodzenie wyznaczone jest przez treść stosunku pracy, a więc

w takiej wysokości należy je zasądzać w sporze sądowym między stronami stosunku pracy. Pojęcie wynagrodzenia "brutto" w ogóle nie występuje w przepisach prawa pracy i ma raczej znaczenie potoczne. Prawo pracy posługuje się bowiem tylko pojęciem wynagrodzenia za pracę jako takiego. Potoczne znaczenie ma też pojęcie wynagrodzenia "netto", przez które należy rozumieć część wynagrodzenia za pracę wypłacaną pracownikowi, ale tylko wtedy, gdy pracodawca dokona stosownych odliczeń na podstawie innych przepisów prawa. Jeżeli pracodawca wynagrodzenia za pracę nie wypłaci, to w ogóle nie można mówić o jakimkolwiek odliczeniu, a więc tym samym także o wypłacie części wynagrodzenia (nazywanej wynagrodzeniem netto). Powyższe stwierdzenia mają oparcie w art. 87 § 1 KP, według którego z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu określone należności. A więc mamy wynagrodzenie za pracę, od którego odliczamy zaliczkę na podatek. Jest więc oczywiste, że część podlegająca odliczeniu jest częścią wynagrodzenia za pracę".

Zatem jeżeli pracodawca - nawet wbrew swoim obowiązkom - nie odprowadza składek na ZUS i zaliczki na podatek dochodowy, to nie znaczy to, że może w tej części wynagrodzenia pracownikowi nie zapłacić i zachować ją dla siebie. W takim wypadku jest dłużnikiem w zakresie całego wynagrodzenia i dlatego pracownik, który je otrzymuje bez przewidzianych odliczeń na cele podatkowe, nie staje się tym samym odbiorcą nienależnego mu świadczenia. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 kwietnia 1998 r., I PKN 55/98 (OSNAPiUS 1999 r. nr 8, poz. 278), stwierdzając że wynagrodzenie za pracę to określone w umowie o pracę wynagrodzenie brutto, a z przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika jedynie obowiązek pobierania od tego wynagrodzenia zaliczki na poczet podatku dochodowego. Zawsze więc pracodawca przeznaczą na wynagrodzenie pracownika kwotę wymienioną w ustawie i przepisach płacowych, a obowiązek opłacenia podatku powoduje jedynie zmniejszenie kwoty wypłaconej do rąk pracownika.

Podstawą prawną żądania zapłaty odprawy emerytalnej jest przepis art. 92¹ kp, zgodnie z którym p[pracownikowi] spełniającemu warunki uprawniające do emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Nabywanie prawa do odprawy uzależnione jest od zrezygnowania z zatrudnienia w związku z przejściem na emeryturę. Nabywa prawo do odprawy również i taki pracownik, który podjął zatrudnienie, korzystając uprzednio z uprawnień emerytalnych lub rentowych i ponownie przestaje pracować, aby korzystać z uprawnień emerytalnych. przestaje być bowiem pracownikiem i emerytem i zaczyna być tylko emerytem. Nadto przepis art. 92¹ § 2 kp stanowi, że nie nabywa prawa do odprawy tylko taki pracownik, który już odprawę otrzymał.

Zatem Sąd przyjął, że istniał związek pomiędzy zaprzestaniem zatrudnienia a przejściem na emeryturę. Prawo do odprawy powód nabył z dniem rozwiązania stosunku pracy czyli 31.01.2013r. Nie może być zatem mowy o przedawnieniu roszczenia. Okoliczność rozwiązania stosunku pracy w 2004r. w związku z niepobraniem odprawy emerytalnej nie miał w niniejszej sprawie znaczenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku. W zakresie uznanego roszczenia na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Stronę pozwana obciążono kosztami sądowymi na podstawie art. 113 uksc w zw. z art. 98 kpc.